

Evi Dekker

Monte Carlo

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Evi Dekker
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © LiliGraphie / Alamy Stock Photo; GettyImages / Cavan Images; FinePic®, München
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

ISBN 978 94 027 1287 2
ISBN 978 94 027 6892 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2023

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Atla werpt een snelle blik op haar kaarten en schuift die dan even over de tafelcamera, zodat de kijkers ze ook kunnen zien. Aas-heer, oftewel *big slick*. Dat is een geweldige hand als je nog maar één tegenstander hebt, zoals nu. Atla houdt erg van zo'n *heads-up*, het ultieme tweegevecht, de meest pure vorm van poker. Ze legt de kaarten dicht voor zich neer.

De jongen aan de andere kant van de tafel kijkt haar strak aan van achter zijn spiegelende zonnebril, die zijn ogen aan het zicht onttrekt. Hij lijkt ontspannen, al is dat natuurlijk maar schijn. Net als zij weet hij wat er op het spel staat. De titel met de daarbij horende ring. En vooral ook de hoofdprijs: maar liefst 3,2 miljoen dollar, ruim drie keer zoveel als wat de nummer twee krijgt. Daarvoor hebben ze de afgelopen dagen honderden andere gegadigden achter zich gelaten.

Hans-Joachim Baumann. Hij is nog jonger dan zij. Een van die Duitse rekenwonders voor wie Merel haar al gewaarschuwd had. Zo iemand die je moeiteloos tot soms wel twee cijfers achter de komma het percentage van je winstkansen weet te vertellen.

Maar zoals haar vader altijd zei: kansen berekenen, kaarten opgooien en veel geld inzetten kan iedereen. Om goed te kunnen pokersen is er meer nodig.

Dus laat ze een minuscuul glimlachje over haar lippen glijden, slechts een licht trekje om haar mondhoeken. Ze weet zeker dat Baumann het gezien heeft. Meteen gaat ze weer over op haar gebruikelijke pokerface. Ze pakt twee stapeltjes bruine chips. Met haar rechterhand schuift ze vingervlug de twee stapeltjes in elkaar, waarna ze er nog even schijnbaar gedachteloos mee speelt. Dan duwt ze de dubbelhoge stapel naar het midden van de tafel.

De dealer, een jonge vrouw met opgestoken bruin haar en een zwart-witte outfit, telt de inzet geroutineerd en meldt: 'Juffrouw Kapel, honderd zestigduizend.' Net als alle niet-Nederlandstaligen spreekt ze Atla's achternaam uit met een verkeerde klemtoon.

Als de jonge Duitser al onder de indruk is van dit bod, laat hij dat niet zien. Een beetje onderuitgezakt blijft hij Atla aankijken. Dan telt hij een grote hoeveelheid chips uit en schuift die naar het midden.

'Meneer Baumann, vierhonderd tachtigduizend,' laat de dealer weten.

Er klinkt geroezemoes uit het publiek. Een van de cameravrouwen komt dichterbij de tafel en brengt Atla vol in beeld. Ze ziet haar gezicht verschijnen op de monitor naast het grote bord met de tekst COPENHAGEN OPEN en het logo van You Hold'em Steady. De aandacht van de televisiecamera's doet haar allang niets meer. Ook de aanwezigheid van het talrijke publiek laat haar onverschillig. Daardoor is ze in het voordeel, weet ze. Want zij is als vierentwintigjarige al enkele jaren een van de grote namen in de World Tour van You Hold'em Steady, terwijl Baumann nog maar net komt kijken. Hij heeft zelfs nog nooit een internationaal proftoernooi gewonnen.

Met een zelfbewust gebaar reikt ze over haar hoofd heen om haar haren naar achteren te vegen. Ze recht haar schouders en kijkt de jongeman aan, met een van haar wenkbrauwen een stukje opgetrokken. Hij heeft waarschijnlijk een klein paar – hooguit zevens, achten, negens of tien. Vandaar het stevige overbod. Eigenlijk probeert hij haar uit deze pot te jagen. Tenzij hij het natuurlijk juist wil laten lijken alsof hij dat doet. Dan kan hij best een hoog paar hebben. Of aas heer, aas vrouw of misschien aas boer.

In elk geval zal ze hem laten zien dat ze nergens heen gaat.

Even inspecteert ze haar *stack*, al weet ze eigenlijk vrij nauwkeurig hoeveel ze nog heeft. Hij heeft met zeer strak spel tot nu toe een kleine winst behaald, dus zal hij momenteel zo'n vijfenvijftig procent van hun totale aantal chips hebben. Tijd om hard toe te slaan.

'2,2 miljoen,' kondigt ze aan.

Terwijl het publiek zich laat horen en de toernooileiding iedereen tot stilte maant, telt ze haar chips uit en schuift die naar de dealer.

Overall camera's, overall microfoons. Ze weet nog uit haar begintijd hoeveel druk zo iets kan opleveren, dus moet ze het hem nu extra moeilijk maken.

Ze grijnst breed. Dat heeft effect, ziet ze direct.

Baumann weet dat zij een onconventionele speler is, die vrijwel letterlijk met elke hand kan spelen en grote risico's soms niet uit de weg gaat. Iedere professionele pokeraar is ervan op de hoogte dat ze een paar weken geleden met zeven-twee, de slechtst mogelijke hand, een grote pot heeft binnengehaald. Aan een volle tafel, met louter toppers. PURE BLUF EN IJZEREN ZENUWEN, had een van de grote pokerbladen als kop boven een uitgebreid artikel over haar gezet, dat niet veel minder dan een succesverhaal was. Ook al had ze dat toernooi in Atlanta uiteindelijk niet gewonnen.

Zou hij haar bod durven *callen*? Hij vraagt zich natuurlijk af of ze ook nu bluft. Maar stel dat hijzelf een paar boeren of vrouwen heeft? Dan legt hij die echt niet weg.

De grijns ligt nog altijd op haar gezicht. Haar inleg is inmiddels zo hoog dat ze het op een confrontatie gaat laten aankomen. Dat zal Baumann ook wel beseffen. Nu is de vraag of hij tot het uiterste durft te gaan.

'Tweeënhalf,' zegt hij, toch nog onverwacht.

Ze hoort de onvastheid in zijn stem. Die jongen is niet zo'n goede acteur dat hij zo'n klankverschil kan spelen, dus moet hij op zijn minst een beetje geplaagd worden door onzekerheid.

Daarom bedenkt Atla zich geen moment langer.

'All-in,' meldt ze vastberaden.

Het publiek reageert direct en alle camera's zijn op haar gericht.

Terwijl ze al haar chips naar het midden van de tafel schuift, houdt ze haar tegenspeler in de gaten.

Is dat een zweetdruppeltje dat onder zijn haargrens vandaan kruipt?

Ze voelt precies aan wat er in hem omgaat. Hij realiseert zich dat hij

haar nu in één klap kan uitschakelen. Maar als hij callt en het gaat mis, dan is hij ineens ruim negentig procent van zijn zorgvuldig opgebouwde voorraad chips kwijt. Dan is hij kansloos tegen haar enorme overmacht en kan ze constant druk blijven zetten door bij alle volgende beurten genadeloos te blijven bieden. Terwijl er nu nog de mogelijkheid is om uit te stappen. Dan lijdt hij weliswaar een gevoelig verlies, maar kan hij nog vechten.

Uit ervaring weet Atla dat je vooral niet zo moet denken, want dan krijgt de twijfel de overhand. Op zo'n moment wil je niets liever dan ergens een greintje zekerheid vandaan halen, al is het slechts een minime aanwijzing. Dus blijft ze onbeweeglijk zitten, met haar ogen priemend op hem gericht. Haar grijns heeft nu iets onbarmhartigs gekregen. Ze heeft hem vast en laat hem niet meer los.

Baumann schuift wat heen en weer op zijn stoel, gaat dan rechtop zitten en kijkt nog een keer naar zijn kaarten.

Hij zou dolgraag de flop zien, weet ze. Als die drie kaarten op tafel liggen, is het een stuk gemakkelijker om te kunnen inschatten of het zin heeft om door te spelen. Pakt de flop niet goed uit, dan zal niemand er raar van opkijken als je de kaarten erbij neergooit. Maar nu gaat het er alleen om wat zijn eigen hand is. En of die opgewassen zal zijn tegen de hare.

'Shit,' zegt hij hardop.

Hij haalt diep adem en zucht hoorbaar. Dan zet hij zijn bril met de spiegelende glazen af.

Ze ziet dat hij lichtblauwe ogen heeft. Hij ziet er nu uit als een schooljongen. Qua leeftijd zou dat kunnen kloppen, maar ze weet dat hij student is. Waarschijnlijk heeft hij een paar klassen overgeslagen.

'Zal ik callen?' vraagt hij in het Engels, met een zwaar accent.

'Dat ligt aan jou,' antwoordt ze, nog altijd grijnzend. 'Ik ga die beslissing niet voor je nemen. Al zou het me wel leuk lijken om dat een keer te doen.'

Onder de toeschouwers wordt gelachen, zonder dat de nerveuze spanning daardoor verdwijnt.

De jonge Duitser slaat zijn ogen neer, zucht nogmaals en gooit dan zijn kaarten open in de richting van de dealer, als teken van opgave.

Het zijn twee achten. Sneeuwpoppen in pokerjargon.

Hij glimlacht bijna verontschuldigend.

‘Goed gespeeld. Zeg niet dat je weer zeven-twee hebt.’

De televisiecamera onder de tafel heeft haar hand allang geregistreerd, dus die zal hij na de wedstrijd toch zien. Maar dit is het moment om nog een psychologische klap uit te delen.

Terwijl ze hem blijft aankijken, gooit ze haar kaarten open.

Met een balend gezicht kijkt Baumann naar zijn supporters op de tribune.

‘*Verdammt noch mal,*’ roept hij naar zijn vrienden. ‘*Ein faking coin-flip!*’

Atla grijnst inmiddels van oor tot oor, want dat is natuurlijk zo: hun kansen waren praktisch gelijk geweest, als het tot uitspelen was gekomen. Dus weet hij nu dat ze hem te pakken heeft gehad. En zal hij, net als zijzelf, beseffen dat de rest van dit duel nog slechts een formaliteit is.

Ze kijkt naar de tribune, waar Merel op haar vaste plek zit.

Haar zus knikt en steekt glimlachend haar duim op.

Geduldig wacht Atla tot de dealer de enorme hoeveelheid chips naar haar toe heeft geschoven. Ze voelt zich sterk en heeft bijna medelijden met de student tegenover haar.

Merel loopt haar hotelkamer in, blijft staan bij de koelkast en kijkt om naar haar zus.

‘Wil je iets drinken?’ vraagt ze, nadat Atla is neergeploft in een van de makkelijke stoelen.

‘Hebben we champagne?’

‘Natuurlijk.’

‘Nou, doe maar dan!’

Met een fles champagne en twee flûtes gaat Merel in de andere luie stoel zitten. Ze laat de kurk knallen en vult de beide glazen.

‘Proost!’ roept ze dan. ‘Op de nieuwe kampioen van You Hold’em Steady in Kopenhagen!’

Ze tikken hun glazen tegen elkaar aan.

Nadat ze een slok heeft genomen, kijkt Atla kritisch naar de protserig grote ring aan haar hand.

‘Erg mooi is hij niet,’ oordeelt ze. ‘Misschien moeten we hem op Ebay zetten.’

Merel schiet in de lach.

‘Als je het maar laat. Deze gaat gewoon in jouw prijzenkast. Mocht er ooit een dag komen dat jij alles vergokt hebt, dan kunnen we dat ding altijd nog verkopen.’

Atla kijkt haar opmerkzaam aan.

‘Dat zeg je niet zomaar. Vind je dat ik te veel risico heb genomen tegen die Baumann?’

‘Jij kent me te goed,’ antwoordt Merel glimlachend. ‘Ik schrok inderdaad wel even toen jij ineens all-in ging. Volgens mij had je hem met rustig spel ook wel kunnen verslaan.’

‘Nu had ik hem aanzienlijk sneller.’

Even overweegt Merel om het daarbij te laten. Heel even maar.

‘Het had ook helemaal verkeerd kunnen aflopen,’ werpt ze tegen. ‘Daar hebben we het toch over gehad, Atla?’

‘Klopt. Al vind ik niet dat ik me altijd aan algemene regels hoef te houden. Ik moet mijn eigen afwegingen kunnen maken als ik aan die tafel zit.’

‘Nee, nee, daar heb je natuurlijk helemaal gelijk in,’ verzekert Merel haar snel. ‘Ik verwijt je ook niks. Je hebt het gewoon hartstikke goed gespeeld.’

‘Dat wilde ik maar even horen.’

Merel zakt wat onderuit en kijkt haar jongere zus dan grijnzend aan.

‘Verbeelde ik me dat nou of hield je die Baumann echt langer in leven dan strikt noodzakelijk was?’

Nu breekt ook bij Atla een brede lach door.

‘Ik dacht al dat jij dat in de gaten zou hebben. Tja, het was eigenlijk al wel afgelopen. En natuurlijk had ik hem totaal weg kunnen bieden, want zelfs als hij alles of niks was blijven spelen, moest het een keer verkeerd voor hem gaan. Maar ik vond het wel grappig om hem een beetje te laten spartelen. Vooral omdat hij verder altijd zo strak speelt.’

‘Dat klopt, die jongen neemt normaal gesproken erg weinig risico’s.’

Weer kijkt Atla haar onderzoekend aan.

‘Je gaat nu toch niet zeggen dat ik daar een voorbeeld aan kan nemen, hè?’

‘Wat? Nee! Ik zou niet durven. Dan ben jij jezelf niet meer.’

Ze gaat wat meer rechtop zitten en reikt naar de fles.

‘Hier, neem nog wat champagne. We gaan vanavond op het eindfeest lekker los, want we rijden morgen weer terug.’

‘Dan kan ik sowieso nog wat slapen in de auto,’ zegt Atla. ‘Dus kom maar op met die bubbels.’

Atla wordt de volgende morgen wakker met een dof hoofd. Ze controleert haar mobiel: bijna kwart voor tien. Dan is ze nog ruim op tijd, want ze heeft om twaalf uur met Merel afgesproken om vóór de lange rit naar Nederland eerst samen nog wat te eten in het restaurant van het hotel.

Even overweegt ze om een heet bad te nemen, maar dat is haar toch te veel gedoe. Ze belt de roomservice om koffie en wat muesli met yoghurt te bestellen.

‘Over twintig minuten, kan dat?’ vraagt ze.

‘Geen probleem, juffrouw Kapel.’

‘Mooi, bedankt.’

Ze stapt de ruime douchecel in en laat de warme regendouche over haar gezicht kletteren.

Misschien had ze gisteren wat meer moeten eten voordat Merel en zij naar het slotfeest van het pokertoernooi gingen. Want je mag zeggen wat je wilt van die pokernerds, maar drinken kunnen ze. En iedereen wilde natuurlijk met haar proosten op de overwinning. De directie van het casino had alle topspelers van tevoren nog wel een warm en koud buffet aangeboden, zoals gebruikelijk. Maar ze was zo druk en vrolijk met allerlei bekenden in gesprek geraakt dat ze bijna geen hap had binnengekregen. Ze had nog wel wat koffie gedronken, maar daarna kwam de drank toch behoorlijk hard aan.

Natuurlijk had ze de zijdelingse blikken van Merel wel gezien. Haar zus heeft haar al zo vaak voorgehouden: als je met pokeraars optrekt, ben je altijd nog een beetje aan het werk. Dus moet je dat ook zo aanpakken. Slim zijn. Na elk glas alcohol steeds één of liefst twee glazen zonder alcohol drinken. Kijken of je wat wijzer kunt worden van je grootste concurrenten, misschien heb je daar later nog wat aan.

Maar Atla had helemaal geen zin gehad om zich in te houden. Ze had een van de belangrijkste proftoernooien op de jaarlijkse pokerkalender gewonnen. Dan heb je toch het recht om sapjes en bronwater te laten staan, of niet soms?

De champagne had lekker weggedronken, maar bleek later op de avond toch een beetje verraderlijk. Want toen ze vanuit de feestzaal van het Casino Copenhagen naar een afterparty gingen in het spectaculair mooie Bella Sky Hotel, had ze niet meer zo vast op haar benen gestaan.

Terwijl ze zich inzeept met een tintelend soort doucheschuim, komen er steeds meer herinneringen bij haar terug. Ze had slap van het lachen op een soort hoeksofa gelegen toen Eddy da Graza imitaties deed van bekende pokerspelers. En op een gegeven moment was ze tegen een heel aantrekkelijke croupier aangebotst, die haar tijdens het toernooi ook al was opgefallen. Zonder een moment te aarzelen had ze haar armen om zijn nek geslagen en hem hartstochtelijk gekust. Maar ja, zij had ook niet kunnen weten dat zijn vriendin – of was het zijn vrouw? – achter hem liep en zo ontzettend boos zou worden.

Atla spoelt zich af en blijft nog even onder de warme stralen van de douche staan.

Na dat vervelende incident had ze lang op een wc gezeten, weet ze nog. En toen ze eenmaal weer onder de mensen was, had ze het niet eens erg gevonden dat Merel haar mee naar buiten nam om met een taxi naar hun hotel te gaan.

Ze lacht hoofdschuddend als ze bedenkt dat zijzelf op dat moment de naam van hun hotel niet eens meer wist. Hotel d'Angleterre, waar ze nu al voor het tweede opeenvolgende jaar logeren. Wat haar betreft zou hun onderkomen wel wat minder luxe mogen, maar Merel is nu eenmaal gek op het wat ouderwetse behang, de kroonluchters en het restaurant met de Michelinster. En Atla moet toegeven dat het er comfortabel en prettig is, en de ligging kan gewoon niet beter, midden in de stad.

Aanzienlijk opgeknapt komt Atla onder de douche vandaan. Ze slaat een kleine handdoek om haar haren en een grotere om haar lijf, schiet een paar badslippers aan en loopt de ruime hotelkamer in.

Eerst wat muziek, om goed wakker te worden. Op het scherm van de televisie zoekt ze op YouTube naar een liveconcert van Florence and the Machine op het Oxegen Festival. Even later zingt ze luidkeels mee met ‘Dog Days Are Over’ en zit ze glimlachend te kijken als de zangeres blootsvoets over het podium springt en een anti-regendans doet. *‘Are you with me, Oxegen?’*

Al snel klopt er een hotelmedewerker aan. Hij rijdt een serveerwagen naar binnen, zet die bij de tafel en wenst haar een smakelijk ontbijt.

Ze bedankt hem met een hoofdknikje, pakt haar laptop en gaat aan tafel zitten. Terwijl ze zich tegoed doet aan de yoghurt met muesli en in hoog tempo de koffie wegwerkt, bekijkt ze wat beelden van het toernooi. Daarbij zet ze het geluid uit, want het gaat de oud-pokeraars die voor de televisie commentaar geven altijd vooral om het benadrukken van de sensatie. Atla wil gewoon zelf zien wat er gebeurt, hoe er gespeeld en ingezet wordt. De speelstrategie van haar belangrijkste tegenstanders zal ze later samen met Merel nog wel verder analyseren. Nu kijkt ze puur als liefhebber wat er de afgelopen vier dagen aan spectaculaires heeft plaatsgevonden op de andere tafels.

Ze heeft het ontbijtje al lang en breed weggewerkt als ze in de gaten krijgt dat ze te lang naar haar scherm heeft zitten kijken. Geschrokken ziet ze dat het al tien voor twaalf is.

Nu moet ze nog opschieten ook! Eigenlijk had ze ook alvast willen inpakken, maar dat doet ze dan nog wel vlak voor het uitchecken.

Moet je Merel straks horen, als ze ook deze keer weer te laat aan tafel komt. Maar goed, Atla heeft nu een mooi excuus, want ze moest zich op de hoogte stellen van de rest van het toernooi. Werk gaat altijd voor!

Toch haast ze zich.

Merel kijkt even over haar schouder. Haar zus ligt opgerold in de foetushouding op de achterbank. Al voordat ze Kopenhagen goed en wel verlaten hadden, was ze in slaap gevallen.

Glimlachend richt Merel haar aandacht weer op het verkeer. Zo gaat het altijd. De laatste avond wordt het steeds laat, al had Atla gisteravond natuurlijk veel meer gedronken dan zij. Maar de rolverdeling voor de volgende dag staat vast: zij rijdt en haar zus slaapt. Daar wordt niet eens over gesproken. Niet dat ze klaagt, want zo is het nu eenmaal. Zij is Atla's manager. Dus moet ze ervoor zorgen dat haar zus zo goed mogelijk presteert en verder uit de wind gehouden wordt. Zo zijn de taken verdeeld. En je kunt moeilijk zeggen dat Atla haar werk niet goed doet, want ze heeft alweer een groot toernooi gewonnen.

Even overweegt Merel om de autoradio aan te zetten, maar daar ziet ze dan toch van af. Atla heeft haar slaap nodig.

Gelukkig heeft ze zelf een goede en lange nachtrust gehad, want het vlakke landschap van Denemarken is vrij slaapverwekkend. Al had ze best wat meer van het land willen zien. Desnoods alleen van Kopenhagen: het reuzenrad, de houten huizen in de haven, de zeemeermin. In dat soort dingen heeft Atla helaas nooit zin. Zij komt alleen om te poken en wil zich daar helemaal op richten, met af en toe een alcoholische of een seksuele uitpatting. Of beide. Natuurlijk zou Merel dan wel in haar eentje een toeristisch uitstapje kunnen maken, maar dat is toch niet hetzelfde. En ze moet natuurlijk op Atla letten.

Ze verstelt haar achteruitkijkspiegel zo dat ze even naar haar slapende zus kan kijken. Meteen daarna zet ze de spiegel hoofdschuddend weer goed.

Wie had gedacht dat het allemaal zo zou lopen? Na de dood van hun

moeder had Merel als vanzelfsprekend het grootste deel van het huishouden op zich genomen. Toen haar moeder ziek was geworden, had ze sowieso al steeds meer huishoudelijke taken toegeschoven gekregen. In de laatste maanden deed ze eigenlijk alles al alleen. Er komen tranen in haar ogen als ze terugdenkt aan de laatste paar weken van haar moeders leven, toen ze uit het ziekenhuis thuiskwam om te sterven. Familieleden kwamen langs om afscheid te nemen en haar vader was ontroostbaar. Ongelofelijk hoe dapper haar moeder toen was. Ze moet erg veel pijn hebben gehad, maar toch probeerde ze haar man op te monteren. Tot het echt niet meer ging en ze door de morfine voortdurend wegzakte.

Die afschuwelijke dag waarop haar moeder gewoon weggleed. Ineens was ze er niet meer. En daarna al het gedoe met de voorbereiding van de crematie. Die volle zaal in het crematorium. Het condoleren na afloop, waarbij ze met z'n vieren in de rij stonden om al die mensen een hand te geven en korte beleefde praatjes te maken.

Alle machtig, en de periode daarna! Het doffe verdriet van haar vader. Atla die als een gewond vogeltje alleen maar in een hoekje wilde kruipen. En Wolf, arme kleine Wolf, die pas weken later voor het eerst echt kon huilen.

Merel had het allemaal begeleid. Ze had al haar gezinsleden zo goed mogelijk opgevangen. Aan zelf rouwen was ze nauwelijks toegekomen, dat had ze stilletjes in haar eentje gedaan, zo goed en zo kwaad als het ging. Want de drie anderen hadden haar nodig. Die waren allemaal zo hard geraakt.

Het was niet minder dan een wonder dat Merel dat jaar toch haar eindexamen had gehaald. Natuurlijk waren haar cijfers altijd al goed geweest, maar ze kon haar gebruikelijke grondige voorbereiding op de examens eigenlijk niet opbrengen. Tijdens het centraal schriftelijk examen was het helemaal erg geweest, want toen had ze het idee dat ze daar zat met een hoofd vol watten.

Het was altijd de bedoeling geweest dat ze daarna zou gaan studeren. Merel had overwogen om wiskunde te gaan doen, maar ze wilde beslist geen lerares worden op een middelbare school. Dus was econometrie de

studie geworden die ze koos. Haar moeder had haar laten beloven dat ze, als zij er niet meer was, voor zichzelf zou kiezen en het huis zou verlaten.

Tja. Alles was al geregeld. Merel zou zich inschrijven in Groningen en daar op kamers gaan. Ze was er zelfs al gaan kijken. Het ingevulde inschrijfformulier stond verzendklaar op haar laptop. Ze wilde niets liever dan zich in de studie en het studentenleven storten. Alles achter zich laten, helemaal voor zichzelf kiezen, zich ontplooiën en vrij zijn.

Maar ze kon het niet.

Haar tante Gerdien had haar voorgehouden: 'Je moet doorgaan met je plannen en naar Groningen gaan. Mijn zus zou niet anders gewild hebben. Ik weet dat je vader het moeilijk heeft, maar hij moet zich herpakken en zijn verantwoordelijkheid nemen. Als jij vertrekt, zal hij dat zelf ook beseffen.'

Natuurlijk had haar tante gelijk gehad. En Merel wist dat haar moeder echt kwaad op haar geweest zou zijn als ze had geweten dat zij bij het geamputeerde gezin bleef. Eigenlijk had ze gewoon moeten gaan, zonder om te kijken.

Maar ze kon het niet.

Merel had zichzelf beloofd dat het niet meer dan een tussenjaar zou zijn. Dat ze dat eerste jaar na de dood van haar moeder thuis zou blijven om haar vader, haar zus en haar broer zo goed mogelijk op te vangen. Dat ze zou zorgen dat alles goed draaide, zodat ze na dat jaar alsnog naar Groningen zou gaan om te studeren.

Maar zo was het niet gegaan.

Ze schrikt als een auto voor haar ineens langzamer gaat rijden en trapt hard op de rem.

Is er soms een file? Nee, niks te zien. Waarom mindert zo'n eikel dan plotseling vaart? Eigenlijk wil ze toeteren, maar dan wordt Atla misschien wakker. Een snelle blik over haar schouder maakt haar duidelijk dat haar zus nog steeds slaapt. Ze heeft niets gemerkt.

Gerustgesteld pakt Merel een zakje drop uit het handschoenenkastje. Dubbel zout, zoals altijd. Ze sabbelt op een dropje en rijdt kalm verder.

Destijds woonden ze nog in Amsterdam. Haar vader liet op zijn architectenbureau steeds meer over aan zijn compagnon en het personeel. De meeste dagen ging hij maar een paar uur naar kantoor, terwijl hij in de tijd voor haar moeders ziekte vrijwel alleen maar met zijn werk bezig was geweest. In de maanden na haar dood ging hij steeds meer drinken. En kaarten.

Atla was in die tijd erg teruggetrokken en op zichzelf geweest. Pas later bleek dat ze toen al veel online pokerde. Alleen om punten, niet om geld. Maar ze werd wel snel beter, ook al omdat ze daarmee iets had gevonden wat haar vader en zij gemeenschappelijk hadden.

En Wolf, arme kleine Wolf. Eerst leek het alsof hij het overlijden van zijn moeder voor zichzelf ontkende. Daarna was hij een tijdlang vreselijk verdrietig. Toen hij daar eindelijk een beetje overheen was, werd hij boos. Niet alleen boos, maar ook dwars en vrijwel onbereikbaar, als een puber in het kwadraat. Daar kon Merel slecht mee omgaan.

Dat tussenjaar was snel voorbijgegaan. Merel had niets liever gewild dan de nasleep van het overlijden van haar moeder af te sluiten door gewoon te vertrekken, eindelijk aan haar studie te beginnen en voor zichzelf te kiezen. Maar dat zou betekenen dat ze haar vader in de steek liet. En Atla op zichzelf zou terugwerpen. En Wolf, tja, wat zou er van Wolf zijn geworden als zij er niet was geweest om te proberen hem in elk geval enigszins bij te sturen?

Ze kon niet weg.

Tot op de dag van vandaag was ze kwaad op zichzelf dat ze zo verzaakt had aan haar toekomstdromen te werken. Maar diep vanbinnen wist ze dat het onmogelijk zou zijn geweest om te vertrekken en de drie mensen achter te laten van wie ze het meest hield. Na zo'n enorm verlies.

Merel zucht.

Ze had het niet gekund. En het is goed zo.

Weer kijkt ze even over haar schouder. Atla slaapt nog steeds.